U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalovanému: **Městský soud v Praze,** Spálená 2, Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 146/2012, o přikázání věci,

takto:

Věc **se nepřikazuje** jinému krajskému soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 8. 9. 2012 domáhá se žalobce ochrany proti nečinnosti žalovaného, který doposud nerozhodl o jeho žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím.

Podáním ze dne 31. 10. 2012 předložila předsedkyně senátu Městského soudu v Praze věc Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na její přikázání jinému soudu z důvodu vhodnosti podle § 9 odst. 2 s. ř. s. K důvodům tohoto postupu uvedla, že žaloba směřuje proti nečinnosti soudního funkcionáře Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní by tedy měl jako místně příslušný tentýž soud, který je v projednávané věci žalovaným. Věc by proto měla být přikázána buď Krajskému soudu v Praze, anebo Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Po posouzení věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přikázání věci nejsou splněny.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle odst. 2 pak Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.

Předsedkyně senátu Městského soudu v Praze spatřuje důvody k přikázání věci v tom, že by o ní měl rozhodovat stejný soud, který je ve věci žalovaným. Takto

formulovaný důvod ovšem svojí povahou spadá spíše do podmínek delegace upravených v § 9 odst. 1 s. ř. s., nikoliv do podmínek upravených v odstavci 2. Nejvyšší správní soud by zajisté mohl rozhodnout o delegaci i z těchto důvodů, zde ovšem musí připomenout, že tomu by musela na Městském soudu v Praze předcházet procedura podle ustanovení § 8 odst. 3 s. ř. s. (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. Nad 23/2009 - 32) a ta zde doposud neproběhla. Vyloučení všech soudců správního úseku Městského soudu v Praze z důvodu uvedeného v návrhu přitom není automatické (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006 - 12), takže předepsanou proceduru nelze pominout.

K podmínkám § 9 odst. 2 s. ř. s. návrh nic neobsahuje a Nejvyšší správní soud žádné důvody podřaditelné tomuto ustanovení nezjistil ani ze spisu. K tomu jen pro úplnost podotýká, že postup podle § 9 odst. 2 s. ř. s. vyjadřuje výjimku z ústavně garantované zásady, podle níž nikdo nemůže být odňat svému zákonnému soudci a příslušnost soudu stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Proto musí být skutečnosti, které odůvodňují přikázání věci jinému než příslušnému soudu, výjimečné, závažné a objektivní povahy (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2004, č. j. Nad 89/2004 - 26). Takové důvody v projednávané věci dosud zjevně nenastaly. Návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu proto Nejvyšší správní soud nevyhověl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. listopadu 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu